

צנא המאהבים להדסה

השוני פורה, והחולות בהריון. ולקראת ה-
אביב הקסום הזה הכינה הדסה מור הפתעה
נעימה לכל מוקיריה ואוהדיה בממשלה ובצמרת
צה"ל.

הם ישמחו ודאי לשמוע כי היא כתבה עוד
ספר חמוד אודותם. אודות הרגליהם המופלאים,
וכשרונם הבלוט בשעות-הפנאי שלהם, כשהיו
משוחחים איתה על שירה אנגלית.

הממשלה, צה"ל, וכל האנשים היקרים בעלי
ריגשות האשם והפחד, שהכירו אי-פעם את
הדסה! המשיכו לישון בשקט. אין מה לדאוג.

באמת שלא. הפעם, תודה לאל, לא הכניסה
הדסה מור את הממשלה ואתכם לחדר-המיטות.
אין בכלל חדר-מיטות בספרה החדש. הפעם זה
מתרחש באוויר הפתוח והצח. במיטות שדה, או
על החול החם של המולדת. תחת כיפת השמיים.

הספר נקרא גלריה של חאקי, והוא ייצא לאור
בימים הקרובים, בהוצאת שב"ט. הסופרת ארו-
כת-הרגליים גאה מאוד למסור כי תחת שם זה
מסתתרת הוצאת ספרים מכובדת מאוד, המת-

ביישת, משום-מה, להופיע בשמה האמיתי.
הדסה התחילה להיות סופרת ברגע שחזלה
להיות מאהבת. היא לא רצתה בכלל להיות
סופרת. הכריחו אותה. זה היה לפני שנתיים.

היא היתה בירושלים מאהבתו של מנהיג לאומי
גדול ונשוי. כשהוא הלך ממנה, יום אחד, הוא
השאיר לה מישקע וזכרונות הירואים, וזמן פנוי
בלתי-מוגבל. לא היתה לה ברירה. היא התחילה
לכתוב את הביאוגרפיה שלה. הכל בגללו. זה
הוא אשם. היא לא יכלה לעשות לו דבר אחר.

היא לא יכלה להחזיר אותו אליה, מפני שהיתה
לו מאהבת חדשה - הקאריירה.
היא פשוט כתבה עליו ספר היסטורי. על
עלייתו ונפילתו באימפריה של המיטות.

וכשהמנהיג הגדול זיהה את עצמו, ואת גופו
הגברי והערום, הנאנק ליד החזה הענוג ביצי-
רתה הראשונה דרכים לוהטות, הוא אמר לידי-
דיו המשושעים: "אסור להתיידד עם נשים
היודעות לכתוב. מה שנותר להן בחושך, הן
מוציאות לאור."

המשפט הפך פיתגם עממי. וכך נכנס המנ-
היג הדגול להיסטוריה.
הדסה החכמה גילתה שאנשים מפורסמים הם
מיכרה-זהב כשהם בתנוחה מסוימת, וישבה
מייד לכתוב את הביאוגרפיה השנייה שלה:
גאלריה של חאקי. קורותיה כשהיא היתה חיי-
לת. היא ומפקדי צה"ל.

קראתה דו"ח מצויני. בעצם - הדו"ח הטוב
ביותר שנכתב עד עתה בישראל, על ההתנהגות
המינית של החיילת הממוצעת.

בגאלריה של חאקי קוראים להדסה דפנה ברק.
היא חיילת תמירה ודקיקה ואינטליגנטית מאוד.
היא מורה. ולכן, כשהיא מתגייסת ומוצאת את
עצמה במקלחת בים של נערות כל כך שמנות
וטיפשות, היא ממש סובלת ומתרחקת מכולן.

אך היא מחליטה שעליה להתגבר. ביום-
כיפור היא מתחמקת ממחנה-הטירונות, ומת-
נשקת עם סגן-הצנחנים הראשון שלה במערת-
התאומים. במחנה הנח"ל שוטף רב"ט ציון את
פניה בנשיקות. היא שוכבת תחת

גופו השמן של כותב-פזמונים. בפקוד הצפון
היא שוכבת עם רב-סרן מהפרקליטות. במחנה
הסברה-והשכלה מבקר אותה טוראי עלוב, וב-
תמרון צה"ל אונס אותה רב-סרן מהמשטרה ה-
צבאית.

חוזי מזה יש לה ארוס, רופא מודקן, והיא
מתעבת אותו, אך לא נעים לה לסרב לו, כי

היא עדינת-נפש. לא נעים לה גם לסרב לסרן
אחר מחיל-הרגלים, ואיך אפשר לסרב לרב-סרן
גדעון, מהווי ותרבות, שמבקש כל כך יפה, ו-
קונה לה גלידה? איך אפשר, באמת?

וכך, משך שתי שנות שרותה בצה"ל, עוברת
החיילת הזריזה 13 מחנות וחמישה פיקודים,
וקצת פחות ממאתיים גברים. יש לה משפטים
של הפרת משמעת. הסופרת רוצה להוכיח ב-

זאת, כי הצבא חונק את האדם, ובמיוחד כשהוא
אדם לא-פשוט. דפנה, למשל. כי דפנה היא
חכמה, וכל פעם, לפני שהיא נכנסת למיטה עם
קצין תורן, היא משוחחת איתו קודם על הצדק
העולמי, על אפסות אמנת-גינבה, על הצורך ב-

שינוי שיטת-החינוך בצבא, על פוליטיקה ועל
פעולות תגמול.
ואז היא פוגשת את המג"ד הקרבי, את עודד.
עם עודד זה אחרת. עם כולם-כולם זה צורך
גופני. אבל איתו זה צורך נפשי. היא אוהבת
אותו מאוד, אך מעמידה פנים אדישות כדי לא
לעשות את עצמה זולה. גם הוא אוהב אותה, אך
מעמיד פנים אדישות, כדי לא לעשות את עצמו
זול. הם מאוד דומים, בכלל. הוא נשוי, יש לו
פרינציפלים, הוא נוקשה אך עדין, וסגן-האלוף
מכירים? כיום הוא

פקיד בכיר בממשלה, רומזת הדסה.
ארבע פעמים הם יורדים יחדיו אל הים, אבל
עודד עדיין לא מוכן לכבוש אותה. איתו זה לא
קל, כמו עם כולם. הוא לא מתמסר בקלות. הם
משוחחים קודם כמה חודשים על הצורך הדחוף

בפיקוד בכיר בממשלה, רומזת הדסה.
ארבע פעמים הם יורדים יחדיו אל הים, אבל
עודד עדיין לא מוכן לכבוש אותה. איתו זה לא
קל, כמו עם כולם. הוא לא מתמסר בקלות. הם
משוחחים קודם כמה חודשים על הצורך הדחוף

בפיקוד בכיר בממשלה, רומזת הדסה.
ארבע פעמים הם יורדים יחדיו אל הים, אבל
עודד עדיין לא מוכן לכבוש אותה. איתו זה לא
קל, כמו עם כולם. הוא לא מתמסר בקלות. הם
משוחחים קודם כמה חודשים על הצורך הדחוף

הדסה מור

בהורדת רמת-המחיה, על פאציפוז, על אוסקאר
ויילד ואדגאר אלן פו. ופעם, בין אדגר אוס-
קאר, זה קרה. על החול החם של המולדת.

אחר-כך הוא הציף אותה בנשיקות-תודה ו-
אמר לה: "מורה, פעם כשלא הרגשת, התבוננתי
בך ואמרתי לעצמי - על הבחורה הזאת עבר
משהו." זאת לא היתה הגזמה.

הוא מבקש ממנה רשות לשנות אותה. היא
נותנת לו לשנות אותה, בחורשות-זיתים, מתחת
לצפצפות, אורנים, על אדמה חומה, כבדה, סל-
עית, מוולבת, חרושה וממוקשת. צה"ל מעביד
אותה קשות. להתלבש, להתפשט. להתלבש, ל-

התפשט. עד שבסוף מעניקים לה דרגת סמלת.
אך כשעודד עזב אותה, היא מתאבדת. היא
קופצת ישר לזרועותיו של מפקד-המחנה החדש
שלה ונישאת לו.

הספר עבר צנזורה ויוצא החדש. טוראים,
רב"טים, רס"רים, סגנים, סרנים, מג"דים ואלו-
פים, היכינו למיסדר-זיוהוי.
"מיסדר - דום!"

איש חשוב מאוד

אתמול יצאתי עם איש חשוב מאוד.
אסור לי לגלות מי הוא ביקש. הוא התחנן
על נפשו. הוא אמר שאם יידעו, הוא לא יהיה
יותר איש חשוב מאוד. הוא יהיה איש אבוד
מאד. כי אני בעיתון הזה, והוא בממשלה ה-

זאת, וזה פשוט לא בריא. זה מסוכן.
"חבובתי", הוא אמר, "אם תהיה הדלפה, יח-
שבו שזה ממני, ואז אני מחוסל. את רוצה שאני
אהיה מחוסל?"

"לא, לא, לא, אני אמות אם תהיה מחוסל."
אמרתי לו בעיניים דומעות, ונשבעתי לפניו
שלא אגלה את שמו.

וכך ישבתי עם האיש החשוב מאוד מהממ-
שלה ליד הבאר השקט והעזוב במלון הגדול,
בשעה שש אחרי הצהריים, והבטתי בו בהער-
צה. אני אוהבת אנשים חשובים מאוד. הם מז-
כירים לי אנשים חכמים. הם נראים כלי-כך

מנהיגים, כלי-כך חשובים מאוד. הם כלי-כך כל-
כך.

הבאר-מן שאל "כרגיל?" והחשוב מאוד אמר
"אבל עם קצת יותר ג'ין, וקצת פחות אנגוס-
טורה." ואני התעלפתי פעמיים מהתפעלות. הוא
הביט באי-שקט סביב, לראות אם מביטים בנו.

הוא ישב כשגבו אל הכניסה, ונגד האור ה-
קלוש, כדי שלא יראו אותו, אבל הוא פחד ש-
לבטח כן רואים אותו. כשמישהו היה חולף, הוא
היה מתכופף במיקרה, לסדר את שרוכי הנע-

ליים שלו, ואחר-כך, ליתר ביטחון, מיישר גם
את המיכנס שלו. הוא היה מעביר בתכיפות
חשודה את ידו הגדולה על הפנים והשיער, כ-
אילו מתוך עייפות, ובדרך כלל כשמישהו נראה
באופק.

פעם ריחמתי עליו ואפילו עזרתי לו לגוון
את תרגילי ההתעמלות שלו. הפלתי מאפרה,
כשמישהו חצה את האולם, והוא קפץ מרוב
שימחה להרים אותה. הצטערתי בשבילו שלא
עברו הרבה אנשים. הוא היה חוזר לממשלה
יותר יפה. בלי בטן.

"מתי אתה נוסע לשם?"
"מי נוסע לשם?" הוא קפץ, כאילו התיישב
על עקרב.

"אתה נוסע לשם."
"מי סיפר לך שאני נוסע לשם? שאל כחשד.
"קראתי בעתונים."
הוא נרגע. "אני לא יודע בעצמי."
הוא משקר. זה היה כתוב בכל העתונים. אז
מתי?"

"אמרתי לך, אני לא יודע בעצמי. למה לי
לשקר לך. אני לעולם לא משקר. לכל היותר
אני לא אומר את כל האמת."
אלוהים, חשבתי ברטט, כמה גדול ונפלא
נשמע משפט המוני כזה, כשאיש חשוב מאוד
אומר אותו. פתאום נוכרתי שבמאי אהיה ב-
אירופה. "במאי אני באירופה. נוכל להיפגש?"
שאלתי בלי כוונות.

סתם שאלתי, אבל הוא חייך בערמוניות, ל-
הוכיח שאותו אי-אפשר לסדר כלי-כך מהר. הוא
אמר: "אני מבין שזו חקירה צולבת. אמרתי לך
שאני לא יודע מתי אני נוסע. העניינים צרי-
כים להתבהר קודם."
"סתם שאלתי."

"זהו זה. לשאל - זו השיטה."
איום, איום. למה אנשים חשובים מאוד חוש-
דים כל הזמן שיושבים אתם כדי לסחוט הוד-
עות? למה הם אינם מבינים שפשוט נעים
לשבת ככה סתם בחברתם ולהסתכל בהם? אני,
למשל, מסוגלת לשבת שעות ולהסתכל באיש
חשוב מאוד.

רצייתי להגיד לו שאני שונאת את בראהמס,
אבל הוא לא נתן לי.
"זה לא יעזור, חבובתי", הוא אמר, "אני אש-
תוק. אני לא אוציא מילה מהפה. שום הצהרות.
שום אינפורמציה. שום הדלפות."
אז החלפנו שתיקות בינלאומיות, בדרג גבוה
וסודי. הוא ביקש עוד כרגיל, אחד עם יותר
אנגוסטורה הפעם, והסתכל לכל הצדדים בעצ-
בנות, לראות אם רואים.

קבוצת אנשים נראתה באופק. הוא נבהל:
"אנחנו מסתלקים לפני שהם רואים אותנו. נלך
למקום שקט, בו לא מכירים אותי."
כשיצאנו, הוא צעד במרחק-מה ממני, ולא
דיבר, כדי שיהשבו בלובי שאנחנו זרים זה לזו.
הוא נהג בעצמו במכונית. הוא שיחרר לאותו
ערב את הנהג שלו, כדי שהנהג לא יראה אותי.
התיישבנו במקום הקטן והשקט. קפה קטן בקצה
העיר. צמרמורת ענוגה חלפה בו, כשפתאום ני-

גש מישהו ואמר: "אם אתה זקוק לי, אני ל-
שרותך."
זה היה הנהג שלו. הסתלקנו מייד, והחשוב
מאד אמר בקול חסר-תיקוה: "רק זה עוד היה
חסר לי!"

נסענו ונסענו ונסענו, מפני שאילו עצר, היו
מכירים אותו, והוא היה מחוסל, והקאריירה
שלו היתה בסכנה, ומה יגידו בממשלה, וה-
בוחרים, והמפלגה, ואם תהיה הדלפה יגידו ש-
זה ממנו. וכך נסענו ונסענו, כי כל העולם מכיר
את המנהיג הדגול.

בסוף הגענו לסוף העולם, בשתיקה של איל-
מים. שם הוא עצר ובדק שוב את הראי. הכל
היה בסדר. לא עוקבים. הוא נשם לרווחה ו-
אמר: "לי אסור לדבר, תדברי את."
"מה השעה?"
"שוב שאלות? שום אינפורמציה, חבובתי."